

Gặp gỡ và chia ly

Điều tệ hại nhất cuộc đời này không phải là không có ai để yêu. Mà là đã tìm thấy một người đến với ta và khiến phần còn lại của cả thế giới trở nên dư thừa. Rồi người đó ra đi, bỏ ta lại với một thế giới mà ta chẳng còn thiết tha tìm hiểu gì thêm nữa.

Nó vẫn nhớ chính xác thời điểm đầu tiên họ gặp nhau. Ngày đầu tiên nó biết đến sự tồn tại của anh là một ngày hè năm 2011. Quả thật là bất kỳ một cuộc gặp gỡ nào trong cuộc đời này cũng đều xuất phát từ bàn tay sắp đặt của Thượng đế. Và câu chuyện giữa họ cũng không nằm ngoài quy luật này.

... . Gặp gỡ

Trời mưa tầm tã, Đoàn tàu rời sân ga đang chuyển bánh chậm chạp. Vân Khánh cố lê lết với bao gạo mẹ chuẩn bị lết mãi mới đến đc chỗ ngồi. Con bé đang mãi nhìn theo bóng dáng người cha đang đứng dưới sân ga.

- Em định mang gạo ăn đến tết à?

Một tên con trai ngồi đối diện con bé, Từ lúc lên tàu nó chả thèm để ý xung quanh. Nó ngược mắt lên đáp lại:

- ừ, thì sao?

Trời mưa càng lúc càng to, mưa tạt qua khe cửa sổ đang đóng hờ, con bé co rúm người lại bất lực với cánh cửa nó nhìn tên con trai đó với ánh mắt cầu khẩn sự giúp đỡ. Tên con trai biết ý đứng dậy kéo cánh cửa xuống giúp nó, 2 bàn tay vô tình chạm vào nhau theo phản xạ tự nhiên con bé thụt tay lại, hình như nó đang đỏ mặt.

- Anh tên gì? Con bé ấp úng

- Anh là Huy_Lê Huy, còn em?

- Em là Vân Khánh

- Em học trường gì vậy?

- Em học cao đẳng thôi

- Sao không học đại học mà lại học cao đẳng?

Gì vậy? Con bé đang nghĩ bụng để xem hắn học trường gì mà vênh váo thế kia

- Thế anh học trường gì vậy Huy?

- Anh à, anh học Dược

Thì ra là thế thôi tốt nhất là giả vờ ngủ cho xong. Nó tựa vào cửa nhắm mắt giả vờ như không bận tâm nhưng chẳng hiểu sao từ lúc nào trong đầu nó luôn hiện hình ảnh của tên con trai ngồi đối diện có lẽ vì nó vẫn luôn ấn tượng với những anh chàng học giỏi và đeo kính cận, thỉnh thoảng nó lại mở hé mắt liếc trộm hắn. Hình như hắn bị mất ngủ thì phải hắn có vẻ đang ngủ rất ngon lành. Nó có một thói quen là đi tàu nó chẳng bao giờ ngủ được. Mọi người xung quanh đều ngủ, mình nó ngồi nhìn ra cửa sổ ngắm mưa.

- Em đổi chỗ cho chị được ko?

Chị Ngồi ghế đối diện bảo nó

- Dạ, được ạ!

Bây giờ ngồi cạnh nó là tên con trai đó nhưng hắn có vẻ đang ngủ rất say sưa nên chẳng biết đến sự hiện diện của nó.

Chuyện gì vậy là nó đang tựa đầu vào vai Lê Huy sao? Nó bối rối không biết làm thế nào sao lại như thế đc, rõ ràng đêm qua nó không ngủ nó chỉ nhắm mắt thôi mà nó không nhớ nó đã ngủ quên từ khi nào nữa. Ngồi dậy nó không dám nhìn Lê Huy. Mọi người xung quanh đang nhìn nó với ánh mắt dò xét. Thực sự mà nói lúc đó nó không biết giấu mặt đi đâu.

- Chưa đến đâu e, ngủ tiếp đi

Là Lê Huy. Anh ta đang nói cái gì vậy.

Có lẽ cả đêm qua để giữ cho nó có giấc ngủ ngon anh ta đã rất mệt, anh ta

gục xuống bàn ngủ tiếp còn nó thì ngồi im.

4h30p: “Đoàn tàu của chúng tôi đã đưa quý khách về tới ga an toàn,cảm ơn quý khách... “Trời vẫn mưa nó đang lo cho cái bao gạo bỗng Lê Huy

- “Gạo của em à để anh mang cho”

Nó lúc đó như kẻ sắp chết đuối vớ được phao vậy

Nó nhìn Lê Huy có chút bối rối nhưng vẫn không quên cảm ơn.

Ngồi trong phòng chờ nó ngồi cạnh Lê Huy, cảm giác như 2 người đã thân quen từ lâu lắm rồi, Anh và nó lại cùng đường ra bến xe bus nên dĩ nhiên nó lại được ngồi kế xe anh. Lên xe bus nó chỉ nghĩ đến Lê Huy, anh đã để lại ấn tượng mạnh trong lòng nó. Nó cầm chặt điện thoại hình như nó đang mong chờ điện thoại từ ai đó. 20 phút trôi qua điện thoại nó vẫn im lặng nó bắt đầu cảm thấy nản lòng “tút tut tut”

- “Em về đến nhà thì nghỉ ngơi đi nhé anh về đến nhà rồi, anh ngủ 1 lát tí đi học đây”

Là Lê Huy anh ấy nhắn tin cho nó. Nó vui mừng, tim nó như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Sau ngày hôm đó nó và Lê Huy liên lạc với nhau thường xuyên, hai người họ trở nên thân thiết từ khi nào không biết nữa.

1 tuần sau nó ra bến xe đón Lê Huy. Mọi người trong phòng nó ai cũng tỏ vẻ hài lòng ra mặt với anh và dĩ nhiên nó cũng tự hào lắm. Bất chợt Lê Huy hỏi nó:

- Vân Khánh! mẫu con trai em thích là người như thế nào?

Nó ngạc nhiên với câu hỏi đó từ anh, nó muốn nói người con trai của nó chính là anh nhưng nó lại bảo”mẫu con trai em thích à: hiền lành,học giỏi, tốt bụng và đặc biệt là phải đeo kính cận”

Bất chợt Lê Huy nắm tay nó nó rút tay lại nhìn Lê Huy vẻ lúng túng

Anh ta phá lên cười”em sợ à”

Anh đang làm cái gì vậy.

Nó tiến anh ra bến xe. Trên đường trở về nó nhận được tin nhắn của Lê Huy

- Làm người yêu anh nhé

Lê Huy - anh ấy đang tỏ tình với nó, lúc đó nó chỉ muốn hét lên cho cả thế giới biết nó hạnh phúc như thế nào nhưng nó vẫn bình tĩnh trả lời lại

- Hãy cho em thời gian suy nghĩ nhé-Lê Huy

Sau hôm đó Lê Huy quan tâm nó như người yêu thật sự và mặc dù bản thân nó chưa nhận lời nhưng nó vẫn mặc định anh ấy là người yêu của nó từ bao giờ. Như trước đây mỗi lần gặp chuyện buồn nó lại nghĩ đến cha mẹ thì bây giờ người đầu tiên nó nghĩ đến là anh. Rồi 1 ngày nó nhắn tin cho anh:“Anh à!nếu bây giờ anh hỏi lại em có đồng ý làm người yêu anh ko? e sẽ không suy nghĩ nữa mà em sẽ trả lời ngay rằng em đồng ý” Và từ hôm đó nó và anh chính thức là người yêu của nhau.

Nó đến với anh khi 2 đứa vẫn đang là sinh viên. Anh,chàng sinh viên năm cuối còn nó con bé 19 tuổi lần đầu biết yêu và được yêu. Cái tuổi còn đang mơ mộng về cuộc sống màu hồng, lãng mạn nhưng anh thì trái ngược với nó, anh yêu nó rất nhiều nhưng anh lại không biết cách thể hiện. Nhưng không sao yêu mà,với lại chẳng có ai là hoàn hảo được mỗi lúc như thế nó lại tự an ủi mình. Tình yêu của nó với anh cứ thế lớn dần lên rất đơn giản nhưng lại rất tình cảm. Chỉ đơn giản là anh chở nó dạo phố bằng xe đạp nó ngồi sau ôm anh thật chặt. Gió tạt vào mặt nó lạnh buốt. Đã có cái lưng anh rồi. Nó gục đầu vào vai anh, sau tấm lưng ấy. Hai bàn tay nó lạnh cóng, khô khốc, gió luồn qua hai cánh tay áo rộng khiến nó rung mình lên liên tục. Nó đút đôi bàn tay ấy vào hai túi áo khoác của anh. Anh che chắn cho nó trong cái không khí giá buốt này, tựa vào vai anh cần nhận đủ thứ chuyện trên đời, những lúc như thế nó thấy bình yên đến lạ. Hai đứa chẳng bao giờ quên nhắc nhở nhau cố gắng học hành, thậm chí nó còn phũ phàng với anh đến mức cứ đến đợt thi cuối kỳ nó ra quy định cả 2 sẽ không được liên lạc với nhau để tập trung ôn thi. Nói là thế thôi nhưng rất ít khi làm được. Nhớ anh nó gọi cho anh chỉ để nghe giọng anh, xem anh có khỏe ko, anh đang làm gì? có nhớ nó như nó nhớ anh ko? Thậm chí có lúc nhớ nhau quá 2 đứa lại phá quy định để gặp nhau và trao nhau những nụ hôn ngọt ngào. Người ta vẫn bảo tình yêu sinh viên là

đẹp nhất quả không sai. Hồi đó chỉ là chờ nhau dạo phố rồi ra công viên chụp dăm ba cái ảnh với nhau nhưng tình cảm lúc đó nó nhiều lắm. Ra trường, anh được nhận vào làm ở một cơ quan nhà nước công việc nhà nước thì cũng không đến mức quá bận rộn vì thế thời gian anh dành cho nó cũng chỉ ít đi một chút thôi nhưng vẫn đủ để nó cảm thấy được yêu thương. Suốt mấy năm sinh viên anh vừa là người yêu vừa như một người anh trai, vừa thay bố mẹ chăm sóc nó. Và mặc dù sống xa gia đình nhưng nó chẳng bao giờ có cảm giác bị thiếu thốn tình cảm, thế mới biết anh đã từng quan trọng với nó như thế nào.

Ngày nó nhận bằng cũng là ngày nó vô cùng hạnh phúc khi tìm được một công việc khá ổn định. Niềm vui chưa trọn vẹn thì nó nhận được thông báo phải chuyển vào chi nhánh mới của công ty ít nhất là 2 năm đồng nghĩa với việc nó và anh phải xa nhau 2 năm đó. Nhưng con bé 21 tuổi vẫn ngây thơ lắm nó chưa bao giờ chứng kiến hay trải qua cảm giác chia xa nên nó thấy điều đó cũng hết sức bình thường. Đối với nó lúc đó chỉ có niềm vui là tìm được việc cộng với sự động viên của anh càng khiến nó yên tâm hơn. Anh nói”chỉ 2 năm thôi,nhanh thôi mà rồi chúng mình sẽ lại được ở bên nhau,anh sẽ đợi em” Vậy là chẳng có lý do gì để nó phải lo lắng nữa.

Hai năm có biết bao thay đổi, Người ta vẫn nói yêu xa chỉ con gái là thiệt thòi quả không sai. Như ngày xưa mỗi lần giận nhau chỉ cần anh dỗ dành nó một chút thôi, chỉ cần anh ôm nó vào lòng “ngoa nào a thương” hay chỉ cần 1 nụ hôn ngọt ngào thế là xong. Những lúc nhớ nhau chỉ cần 30 phút sau là gặp được nhau. Những lúc ốm đau chỉ cần sau 1 cuộc điện thoại thì a đã có mặt và thực hiện trách nhiệm như 1 người thầy thuốc với bệnh nhân. Những lúc lo lắng chỉ cần chạy đến là biết anh có bình an hay ko? Anh khỏe hay ốm, a ăn rồi hay a chưa ăn. Vậy mà lúc ở xa thì thế nào? Những lúc đầu có niềm vui hay nỗi buồn cũng chỉ có thể chia sẻ bằng những tin nhắn khô khốc, bằng một đường truyền tin rời rạc và để lại là tiếng tút tút không cảm xúc. Ôm nỗi cô đơn khi đông đến người ta đan tay vào nhau bước đi trên phố, khi tình cờ bắt gặp một chàng trai lóng ngóng chờ một cô gái suốt mấy tiếng để chỉ nói lời xin lỗi, còn mình thì những lúc như thế chỉ biết khóc một mình... Những lúc bật khóc nước mắt cũng len lén lau vội đi, gượng cười bước tiếp; những lúc hạnh phúc ngập tràn chẳng thể lao vội ôm chầm lấy ai đó... Là cô đơn, là tự vỗ về trái tim rằng có một người để đợi, để nhớ, để thương, rằng có một người cũng đang cô đơn ở nơi xa và chờ đợi ta trở về. Yêu xa dạy nó cách

trân trọng những giây phút được bên nhau, dù chỉ là ngắn ngủi. Những cái ôm thật chặt, những nụ hôn vội vã giờ đây trở thành báu vật vô giá. Cái cảm giác nôn nóng chờ đợi được gặp anh từng giây từng phút cứ lớn dần lên. Nó nhận ra rằng, không phải ông Trời đang muốn đùa giỡn với nó, mà đây chỉ là một thử thách nho nhỏ dành cho tình yêu của cả hai.

... Ngày trở lại

Hà Nội đã gieo mình vào những ngày se lạnh. Vân Khánh tản bộ một mình trên con đường ngập tràn hương hoa sữa. Ở đây cô còn có thể cảm nhận được hương vị ngọt ngào của hương hoa, vị trầm nhẹ hòa quyện với hương gió thu se lạnh cho lòng man mác. Trời bất chợt đổ cơn mưa vội vã, cơn mưa góp thêm phần giá lạnh của mùa thu thêm đậm đặc. Những hạt mưa li ti, rơi đều tí tách thật khiến cho con người ta có cảm giác buồn, ảm đạm. Vân Khánh vội nép mình dưới chiếc ô nhựa trong suốt rồi chân cứ bước, mắt cứ hướng về một nơi nào đó, hình như nơi đó là một miền kí ức buồn mà cô đang cố quên đi.

Từng hạt mưa rơi, chạm đất, vỡ tan. Hôm nay là ngày đầu tiên Vân Khánh trở lại Hà Nội sau hai năm. Bóng hai người yêu nhau đi dưới mưa khiến tim cô se thắt lại. Cuộc sống có quá nhiều điều “giả như”. Những lúc cô đơn, hụt hẫng nhất người ta lại “giả như”. Thành phố với nỗi buồn mà bao năm qua Vân Khánh không dám quay lại đón Vân Khánh bằng một cái lạnh tê người. Có thể nó không lạnh với những người gần bó với Hà Nội. Nhưng với Vân Khánh, nó là một cái lạnh đến từ một tâm hồn cô độc. Vân Khánh cũng chẳng biết cô quay lại Hà Nội để làm gì. Có lẽ là để tìm một chút kỉ niệm còn khắc khoải trong lòng. Hà Nội hôm nay khiến người ta thấm lạnh và cô độc hơn. Trời xám xịt xen những cơn gió lạnh đầu đông như cô gái muốn khóc mà miệng vẫn cứ mỉm cười. Nỗi buồn len lỏi vào từng niềm vui nhỏ bé, lẻ loi đan vào góc nào đó nơi đông người, hoang mang dặt tay sợ hãi đi vào từng giấc ngủ và những run rẩy chạy thẳng vào tim

Hôm nay thời tiết đẹp quá! Vân Khánh một mình đi dạo bờ hồ. Như một thói quen thỉnh thoảng cô vẫn ra đây 1 mình có lẽ vì nơi đây đã lưu giữ quá nhiều kỷ niệm giữa cô và anh. Chọn cho mình 1 chiếc ghế đá quen thuộc hướng ra mặt hồ ký ức ngày xưa lại ủa về cứ như mới hôm qua thôi. Đang miên man với bao cảm xúc lẫn lộn, ánh mắt cô nhìn xa xăm vào khoảng không vô định.

Vân Khánh-Là em sao?

Cái giọng nói đó, cái giọng nói quen thuộc đó, cái giọng nói ngày nào cô cũng nghe suốt 4 năm qua. Nước mắt cô chực trào ra, cô khóc như một đứa trẻ con bị bỏ rơi. Ngồi cạnh cô lúc này là anh, anh-con người bằng xương, bằng thịt chứ không phải là hình bóng mà mỗi đêm cô vẫn gặp trong giấc mơ. Lau vội giọt nước mắt cô nhìn anh mỉm cười

- Chào anh, anh khỏe không?

- Anh im lặng thờ thẩn nhìn cô như một kẻ mất hồn.

Vài giây sau, anh trả lời:

- Anh khỏe, còn em, em vẫn khỏe chứ? Tại sao quay lại đây mà không một lần liên lạc với anh?

- Anh còn nhớ cái đêm hôm đó, cái đêm mưa, rét con bé 1 mình lang thang ngoài đường lúc 3 giờ sáng để tìm gặp anh, để níu kéo cái tình cảm mà anh đã sẵn sàng vứt bỏ. Và anh đã quên rồi sao đêm hôm đó nó đã nói với anh một câu: “dù anh có đi tìm hết cả cuộc đời này cũng không bao giờ tìm được ai yêu và hiểu anh hơn em đâu. Và cũng sẽ không có lần thứ hai như thế này nữa đâu a ạ”

Có người đã từng nói với em yêu nhau 10 năm còn không lấy dc 3, 4 năm thì là cái gì?

Hóa ra trên đời này có những người như thế, thế chẳng khác gì họ không trân trọng 2 chữ tình yêu sao. Yêu là khi người ta muốn cùng nhau đi hết cuộc đời vậy đối với những người đó họ chỉ coi tình yêu là trò đùa hay sao.

- Em... nhớ... anh!

- Anh cũng vậy

Anh im lặng, cô cũng im lặng, Mất một lúc sau anh mới mở lời trước

- Em... đã có người yêu chưa?

- Em không giống anh, anh ạ. Anh vẫn vậy nhỉ, thôi có lẽ em nên về nhà thôi, em buồn đến mức sắp không chịu nổi nữa rồi.

Và cô cười, cô vẫn hay cười như thế khi không muốn để cho đối phương biết mình đang rất đau

Cô bước đi, Anh choàng đôi tay rộng lớn ôm cô vào trái tim mình, Dường như anh vẫn còn nhớ cô thích nhất là mỗi lần được anh ôm từ phía sau, ngày xưa cô vẫn nói vì như thế chỉ cần cô ngoảnh lại anh vẫn đứng đó chờ đợi cô. Cô khóc những uất ức của khoảng thời gian qua có thể tuôn hết ra rồi. Cô ôm anh như bao nỗi nhớ như bao yêu thương vẫn còn nguyên vẹn, nhưng ngta vẫn nói cái ôm chia ly thường rất chặt

Cô buông tay, giờ 2 đứa mình khác rồi, có thể em vẫn yêu anh và anh cũng vậy... . Cô bước đi

- Anh xin lỗi, a sai rồi

Cô giật mình đứng lại. Là anh xin lỗi sao? Anh xin lỗi cô sao? Là câu nói mà trước đây chỉ cần anh nói ra là cô sẽ bỏ tất cả để chạy đến bên anh sao?

Cô quay lại nước mắt đã chực trào ra

- Giờ mọi chuyện cũng chẳng còn quan trọng nữa. Nhưng a biết không chúng ta bây giờ như 2 người đứng giữa 2 bờ vực vậy. Giá như ngày đó anh cũng thẳng thắn như bây giờ thì tốt biết mấy. Cô tháo chiếc nhẫn ngày 2 người còn yêu nhau đeo vào tay anh.

- Anh hãy giữ nó giúp em để nó không cảm thấy cô đơn. Em đã luôn mang theo nó từ ngày xa anh nó đã giúp em mạnh mẽ hơn rất nhiều. Dù sao cũng cảm ơn ông trời hôm nay đã cho em được gặp lại anh để em có thể giải tỏa những uất ức bấy lâu nay mà chưa ngày nào e thoát ra được.

Cô nói rồi quay lưng bước đi không để anh nói thêm câu nào nữa

Thôi nói thêm để mà làm gì

Mọi thứ đã quá đủ cho mọi nỗi đau rồi giống như ngày đó anh đã rời bỏ cô mà đi, không một lời từ biệt, không một lý do, không một lời chia tay cứ thế

rời xa trong im lặng. Hôm nay cô an lòng bỏ anh và quá khứ lại đó và bước 1 mình

Ngay lúc cô quay đi cũng là lúc cô biết trái tim cô đã chết.

“Nếu có kiếp sau hãy trở lại là anh của ngày xưa nhé! hãy là anh của em-của 4 năm về trước, em sẽ đợi anh ở ga tàu hôm đó”